

יוסי גמזו

ספור יום ספור

"הביאוגראפיות שלנו עשויות ממה שהיינו רוצים לשכוח"
(אנדרה מאלרו)

"הוא מתעקש לדבר רק איתך, אמרה שוש, שעונה על הדלת. תיק-הצד על כתפה, מפתחות ה"מיצובישי" בידה, ידה עצמה על הידית, דרוכה לצאת.
- "יש לו איתי ראיון?" נשא קלינוב מבט ממושקף, פזור-רוח. עלי ההגה על שולחנו איוושו בלחש, הלחש המזכיר לכל עלווה את בוא הסתיו.
- "זה העניין, אמרה שוש, מהוססת.
- "שמה?" שאל קלינוב.
- "שאיין לו."
- "מה זה אומר?"
- "לא אומר, אמרה חרש, שומר על דממת-אלחוט גמורה, שותק כמו דג."
- "בכל זאת?"
- "שום בכל זאת, לא מוכן לומר את שמו או במה העניין. כבר מעשור."
- "מעשור?" פלט העורך בפתיעה. - "כן, פצת כמעט שתיים, אמרה.
- "רק זה עכשיו חסר לי, איזה נודניק, רטן קלינוב, מציץ בו, בשעון, כמו נאשם בקטיגור. "יש לי הרי הגהות על הראש, הם סוגרים את הדפוס כבר בארבע. למה כמו עצם תקועה בגרון הוא נטפל אלי דווקא עכשיו?" ערב פיפור היה. תוך פשעה אמור היה לצאת את משרדי המערכת. הוא רצה כבר לומר לה לדחות את האיש אך נטען וולטאז' גבוה, לא צפוי, של סקרנות. מי זה הפסיכי הזה? מה בפיו? למה דווקא עיתי מחורבן זה? ומדוע סירב להגיד לה את שמו? "הוא נראה לך חשוד?" התלוצץ.
- "לא יודעת, אמרה, ונדמה פי פניה עוברים פתאום, שקופים עד להביך, אלקטרוליזה. זרם-המתח, הזר הממתין, כמו פירקו בה היסוס לגורמיו. מפאן, החובה לא לנטוש את ה"בוס" עם טרחן אלמוני, אולי "קוקו" – ומפאן, החשש מפקקי-התנועה, ערב-חג, בנתיבי-איילון.
- "אוקיי, אמר קלינוב, תכניסי אותו." והחליק על פלורית המרנגו. חרס של אור, אור תשרי בחלון, כמו הסגיר את מראה צלקתו. היא הזכירה, לרוחב מצחו הגיבוע, את פתם-הפיגמנטאציה (זה, הפעור, אך פיעור אימפוזאנטי, מרהיב) שעל ראש גורבצ'וב.
- "שאני אישאר?" שאלה בתקווה שיפטור אותה, כבר, מן השניים: נקיפת-המצפון והפורח הלא-מיוחל ליישמה בפעולה. הוא נרמז וחיך לה חיוך מנוסה של צדיק יודע נפש בהמתו: "שטויות, תלכי כבר." היא הרגישה עצמה חשופה כמין דג באקוואריום, אך דג משוחרר.
- "שיהיה לך צום קל, אמרה. "אם אתה צם, הוסיפה. היא ידעה שהוא יודע שהיא יודעת שאין הוא צם, אך צריכה היתה לומר דבר-מה ו"תודה" נשמעה באנאלית. קלינוב החזיר מבטו המוטרד אל עלי הגהת החוברת. קול השיעול מעברה של הדלת הזכיר לה: הזר עוד ממתין.
- "תיפנס, אמרה לזה, האלמוני, ככפואת-שד. צליל מפתחות הרקב נתענבל בכפה, מתריע. רגע או שניים, אחר שנכנס, עוד חיפתה בפרוזדור, כמו באמבוש. משהו בו לא עורר בה אמון. כמין תו קרנפי, אלים. אך זולת אותו גינגל קבוע של קלינוב, פהד מפנימו של החדר ("מה אפשר לעשות בשבילך, אדוני?") לא נשמע שם שום קול. הס מוחלט.
- "שאלתי אותך מה אפשר לעשות בשבילך אדוני, דחק קלינוב. הוא היה מנומס, אך פעת ערב-חג וצריך לגמור פאן בוכטה של דפים להגהה. בדרפו לביתו נתעתד למוסרם, בפינת המסגר, לדפוס "להב". או שיפתח זה את פיהו, הירהר, או אני את הדלת. שוין...

האיש הוסיף לשתוק, עיניו מולחמות אל מצחו של קלינוב. נחיריו רטטו כדפי-הגהה אחרים, של חשבון אחר. "אם מְעַשֵּׂר אתה כאן," נקט קלינוב לפתע איגוף דיפלומאטי, "יש להניח שיש לך מה להגיד לי. במה העניין?"

- "מאיפה הדפיקה הזאת במצח, אדון קלינוב?" נרפן עליו האיש כפחח-רֶכֶב על טמבון. קלינוב הצמיד אינסטינקטיבית ידו אל פתמה של אותה הצלקת. "זה סיפור משנת 'איכה', אמר מילע'לית. "מזמן. העניין כבר סגור."

- "בטוח?" שאל האורח.

- "בטוח שָׁמָּה?" שאל קלינוב, תמיה.

- "סגור. העניין זאת אומרת, ולא הצלקת. סגור באמת?" הוא טילטל במבוכה גמלונית את גופו על כיסאו הקל, אנה ואנה. "כמו שסוגרים הברגות של גלגל אחורי, ימני, בגיפ?...?"

עכשיו, במין ספיד קטלני של 200 קמ"ש על פני כביש-סְרֶפְנֵטִינוֹת, ניצת בו בקלינוב פאור פנסי אותו גיפ אימתני, זיפרון. זה היה באוקטובר של שנת '50, באותה ירידה מן הקאסטל. הוא חזר מבניין טָרָה סְאָנְטָה (דיון על ספרו החדש, "הסליק"). פניו מועדות לכיוון תל-אביב, לא חשד מה אורב לו בלילה. כבר אז, בן כ"ז, נחשב ככוכב שְׁדָרָךְ בספרות דור תש"ח. את הגיפ, משרידי "שועלי שמשון", העמיד לרשותו סיומ'קה אָרְז, עסקן, חבר-פנסת ומין פוליטרוק של משמרת הדור הצעיר. סיומ'קה היה פטרונו הנלהב של עוזב-הקיבוץ איש "גבעתי". שלא פרבים, לא דוֹרָג אצלו קלינוב על תקן "בוגד" או עריק". "אהר'לה קלינוב נחוץ לי בעיר, בְּמִלְיָה של ה-IN טיליגנציה, כמו פרוז'קטור של איזה עשרים אלף וָאט, בקיבוץ שלי, מְעַל מגדל-המיים," סח בחום. מליצה זו, "בְּקִיבוֹץ שלי", היתה חביבה על סיומ'קה. לעצמו של דבר, עשה סטאז' חלוצי, זה שנים, בדירה עירונית. אביזר חיוני זה היקצה לו מְרַפֵּז-התנועה, וכנ"ל את ה"קרייזלר". מודל מיושן אך קבוע, שלא פקולֶקְצִית נשות-חיקו. לעיתים, בחופשות סופשבוע, בפרט פשזכה לביקור סוציאליסטי, היה הוא חוזר, פיורד אל העם, אל אשתו ואל קיבוצו. משלחות פרלמנטאריות, דיפלומאטים מפראג או מְסוֹפִיָה, סיפרו נפעמים איך שְׁרָתָם בחדר-האוכל, חגור-סינור: "הוא נראה כמו אחד מחברי הקולחוז, ללא שמץ סנופיזם בורדוֹאֵי, מרטיר מתקופת הַנְרֹדְן־נְאִיָה ווּלְיָה, מגיש דייסת-קֶאֶשָׁה או בורשט..."

לעומת זאת, בששת ימי החולין, הגיש סיומ'קה שאילתות בפנסת, או שורה של פרוגנוזות לסדר-היום בשיבות המרפז או הגוש. כשדיברו על רוטאציה בֶּרֶךְ-הצמרת דחה זאת כמין קטסטרופה. "יש מנהיגות היסטורית!" זעק (וזכה בקידום נוסף). עיקרון דמוקראטי תמים-לכאורה זה נקט בידו רק בלילה: רוטאציה תמידית של פקידות-המְרַפֵּז בה טיפל מפקידה לפקידה. אחת מן הגראציות, עובדת-מרפז בשם שר'קה סגרי, יוצאת קראקוב, משכה אז זמנית את העין, את סיומ'קה, וקצת גם בחרט-סופרים. קלינוב, עורכו של כתב-עת ספרותי שנחשב אז "צעיר", "אוואנגארדי" (וזכה למימון מפלגתי מתוך קרן שסיומ'קה היה גיזברה) סירב להדפיס את שיריה ולוא גם במחיר זעמו של מר ז'דאנוב. "לכל גרפומאניה יש גבול," סח בתוקף, "פולל גרפומאניה בלי גבול".

סיומ'קה היה חכם מפדי להפעיל מכבש-לחץ על קלינוב, מרחיק כל חשד של משוא-פנים ואפילו פנים יפות. אותה עת עוד היו הסופרים מתביישים בדברים שהיום הם פרהסיה. מו"ל לא הֶעֱז לרומם גרפומאנית בשל היותה גרפו-מין. גם עורכי הוצאות-הספרים האמינו (הה, דור מיושן ונאיבי) פי עורך – יד ימין לסופר הוא ולא הסופר ego trip לעורך. אך היו שפירשו את יושרו המופלג של ח"פ אָרְז בעין קורצת. סיומ'קה קָץ בסגרי, לחשו, והחליף למודל מאופנת האביב. שר'קה, עם זאת, עוד הפציצה את קלינוב ב"טיפים" מבית-החֶרֶזֶת. קלינוב עמד בגבורה אבל גם לגבורה, מסתבר, יש מחיר.

אותה עת, בלי כל קשר או פשר, ממש במידרון התלול של הקאסטל, איתרע מזלו של גלגל אחורי-ימני לסחרר שמיניות. קלינוב, השב ממיפגש עם קוראיו ומדהיר את הגיפ תל-אביבה, אימץ זוג עיניים סמוקות, יגעות, אל פיתול סְרֶפְנֵטִינוֹת-הכביש. אף שקירקוש הגלגל נתעצם, לא הלחיץ עצמו קלינוב, צותת לו, הן רק אותו בוקר הוציא את הגיפ מטיפול במוסך יוקרתי.

פירמה נכבדת, רבת-מוניטין זו, סמוכה היתה לבית-המפלגה, שמשרדו בה. עובדי המרכז תיחזקו בה ריכבם בביטחה ולב שקט (אך אם שקט – למה מרעיש?) פשעמד סופסוף בבלום לצד הכביש, לבדוק מה יש שם, ניחת בו אגרוף האסון פנוק-אאוט, הגיף נתהפך באחת... לוא אירע הדבר במקום ששפתו של הכביש משתפלת תהומה, אל עומק הגיא מדורג-הטראסות, היה מתרסק לרסיסים. כשפקח את עיניו שתחבושת-ענק מצילה עליהן, שכור-נרקוזה, היה זה, הוברר לו, אחר הניתוח בבית-החולים הקרוב. סיומ'קה ארז, דאוג קצת, דבוק לפיסא (אמנות שהתמחה בה גם בסקטור הפוליטי) נרפן על מיטת החולה וחיך: "הספרות העברית ניצלה".

לימים הונצחה פרשה זו בספר אחר, עוד רב-מְכָר, של קלינוב. "אות קין" הנחיל לו את פרס זלטפולסקי. המצח נותר מצולק.

- "שאלתי אותך מה אפשר לעשות בשבילך, אדוני", הפגיע. הצצה חטופה בטבלת שעונו העלתה כי כבר שתיים וקצת.

- "אדון קלינוב", הרטיט סנטרו של הזר. הוא עקר מפיו כל הגה כמו שולף במלקחיים, "אתה לא מתאר לך כמה קשה לי... לבוא לכאן... וזאתי כבר הפעם השביעית..."

- "שביעית?" נדהם קלינוב. "אינני זוכר שראיתי אותך כאן אף פעם. על כל פנים לא עד הרגע הזה. זה מוזר, אדוני. לא חושב? אולי אתה טועה בי ואינני אותו קלינוב? דברים שפאלה קורים פידוע. תסלח לי, זמני מצומצם."

- "טעיתי", הודה האורח מינורית.

- "תיארת לי כך", אמר קלינוב.

- "טעיתי טעות נוראה אבל אין לי ספק שאתה הוא האיש..."

- "אני?" נחרד קלינוב.

- "אתה בדיוק." הוא חזר וגהר כמקודם – מעל השולחן, אל צלקת-המצח – פ"ספץ" המזהה את חתימת ה-*preuve d'artiste*.

רעד בלתי-רצוני, פארקינסוני, חישמל את ידו ותזז בה. פפו, שנגעה בצלקת של קלינוב, נקשה פענף בחלון. "בתור קצין-חבלה", נתנשם ואמר, "בצבא החופשי, הפולאקי של אנדרס, הייתי אומר", שוב הציץ בצלקת, "שלוֹיטְנָאנט גומְברוּבִיץ' לא עשה מלאכה גרועה..."

קלינוב בהה בו, מבין שאיננו מבין מדבריו אף לא שמץ. - "מי אתה?" נתמלטו המילים משפתיו שהחווירו. הזר נתחייך. בלטה לו – עכשיו, שפֶשֶק את שפתיו העבות – שן-זהב מתנוצצת. גם הטבעת (עבה, מרובעת) על אצבע-ימינו, אמרה לא ריש, רק *nouveau riche*.

- "הורנונג", פלט מקץ רגע ארוך וצמיג, "ירמיהו הורנונג... ארבעים שנה גאראז'ניק אצל האחים קאראסו. עכשיו כבר בחוץ. פנסיונר."

- "ואותו לויטנאנט, הגומברוּבִיץ' הזה, שהזכרת פה רק לפני רגע?"

- "גם פן אני. לפחות במידה שנוגע למצח שלך..."

- "איך זה?"

- "לכן אני כאן, אדון קלינוב. לשטוף את כל הדרעק, לסגור חשבון, למרוח פֶאקוּנג. כבר אמרתי לך: מסתובב כאן כבר פעם שביעית, כמו גלגל בלי הָאָקס... כל השבוע, כמו שם לך אמבוש, ולא תופס קיבינימאט לא צ'אנס, לא שוונג, לא אומץ. ומה זה כיפור? ספירת-מלאי בגאראז' של הבוס-בֶאלֶאפּוֹס, אונדָזר גוט... מי שמחתיים בכרטיס שלך בונים ומי שמחתיים שם חרבונוס... מי לחיים ומי חס וחלילה בספיישל, באקספרס, לטרמינאל קריית-שאול..."

קלינוב לפת את מצחו נואשות: האפשר שאני משתגע? נסה להבין, נתעמר בעצמו, מה האיש מְשֵדָר, איזה גל? כל הצרה כאן, בסדום יהודית זו, שפלל לא שומעים, מיקרה-אוזן. איש לא מקשיב, רק מגיב ומשיב, כמו רב-שיח גדול של חרשים... בעירפול, בצללית-קו-רקיע של עיר מטושטשת-מיתאר, טרם שחר, עלו הדברים, מצטרפים זה לזה כפסיפס, כקליידוסקופ. כך בדיוק נתגלתה לו מישטרת עיראק-סואידאן אותו בוקר, פשנמוגו איבכות רימוני-העשן וה"טיגארט" נחשף כסיוט... מסתבר שהקאקר הזה המרעיד כמין רגל קרושה או מין ג'לי, היה פעם גבר, זיידוֹבְסֶק בְּצֶבֶא אַנְדֶרְס, ובא לפלשתינה וערק, כמו אחרים. פעם, בבית-נאבאללה, בתיגרה מתודלקת-וודקה, צנח על ריצפת מועדון-הקצינים מפקדו, אנטישמי מועד. אותו לילה זמם פְרִיבְּטֶק הורנונג לחמוק מגדרו של ה"קמפ" אל החופש. בלי תעודות של חייל שאינו יהודי לא היה לו סיכוי. ה"אָמ. פִיז", אותם מ"ם-צד"קים של צְבֶא הוד-מלכותו, לא חסכו בסריקות

לגילוי bloody Jews (ביניהם אחד מבריסק-ליטובסק, בחורצ'יק בשם בָּגִין). הציץ פרייבט הורנונג לתוך מועדון-הקצינים בשיאו של ה"אָקשן", ראשו בַּחלוֹן הפתוח, עיניו בַּמפקדו המוטל כגווייה. זה, פֶּאן בְּרִינְסְקִי, ארוך כמקל, הקרוי לויטנאנט גומברוביץ', ראשו הבלונדיני פתוח היה לא פחות מאותו החלון. "מה אתה רואה ירמיהו?" שאל את עצמו פרייבט הורנונג. "מקל שֶׁקֵּט אני רואה, שֶׁקֵּט ווי אַ טוֹיט (פמו מת)". זינק איפוא הורנונג לגוב-אריות אופִיֶצְרִי זה, אף שהוא בד"א, חמק כנגב בין אותם מתכתשים וגרר את המת אל צריפו. איש לא ראהו מפשיט את השלייגֶר-הפִּיגֶר, לובש את מדיו שם. מגוב-אריות נתחלפה לה הסצינה לגוב-עֲרִיזֹת של סטריפטזו. "ברוך שעשני לגוי, ואפילו זמנית", הודה הורנונג לְבוֹגוּ ("בוֹגוּ" הריהו הבוס-באלאבוֹס) ונטל מיסמכיו של המת. "פֶּאס" לא היה לו, לכן השאיר פֶּס והגיע בטרמפים ל"ראשוֹן". ב"פוטו זַיפֶּסקִי" הודבק תצלומו בַּפספורט הז"ל הנ"ל והעניין סוֹדֶר וד"ל. כחודש ימים נסתתר במרתף של איפר יוצא-קראקוב בַּעֲקָרוֹן. כשפרצה המדינה כבר תיקן את ריכבם של פורצי שיירות "הראל". בתום הקרבות נתקבל פמוסכניק מול בית מפלגתו של ח"כ אָרו. ב"קרייזלר" של סיומ'קה ערך לא אחת יום-טיפול, אבל לא בו בלבד. עוד טרם מאס בעליו של ה"קרייזלר" בשנת-הייצור של מִיס שֶׁר'קה (וטרם החליף אותה, just for a change, במודל עדפני עוד יותר) התחילה כבר שֶׁר'קה סגריר (לְפָנִים צֶשֶׁקה וינטֶרניץ) חיש ובמרץ, עוֹשֶׂה לו עיניים, להורנונג שלנו, דואגת ליום של סגריר...

הורנונג, גבר-מרבֶּק עז כבן ל"ו, לא נהג בענייני-נשים מינהג של למ"ד-ו"וניק. בחפץ-לב ערך בה, בדירת-גגו בשיינקין, יותר מיום-טיפול אחד לא רק בַּשעות-היום. ושֶׁר'קה, שקיוותה כי בזכותו של סיומ'קה אָרו יזכה להפכה גם קִיטְשורונה הספרותי, מצאה לה גיחומים ובעֲזוֹרוֹ החם של הורנונג גילתה כי גם עם "עֲמָךְ" אין קשיים בהצתה.

פעם פלשה לחדרו מצוברחת. "תגיד, אתה אוהב אותי?" חקרה בַּשפת-שוֹפֶן. הוא השיב לה, כמובן, ב"טאק" על "טאק", לא בנוקטורנו. אך שלומית רצתה, הוברר לו, את ראשו של יוחנן... הורנונג ידע איך עושים ניקוי-ראש אבל לא איך עוקרים ראש מ"שִׁיבָה". "הסנוֹב הזה", אמרה לו על דוֹחָה מבול שיריה, "לא מעריך איזה עוֹמֵק שִׁיש ביי ותיכף פשטה שימלתה. -אני דווקא כן," נהם הורנונג, רומאנטי, "עוד איך, את כל העומק," וצלל במצולותיה כמי שיוֹרד לו לעומקא דדינא למרות ששמה לא דינה, הִינּו: כל מיספר זוכה. שֶׁר'קה, כמי שלמדה מח"כ אָרו את סוד אמנות המיקוח, ירתה מן המותן: "או זבֶּנג, או גמרנו" ותיכף פתחה בַּסחיטה. היא חזרה וארזה את עצמה בַּשימלה זורקה אולטימאטום להורנונג: אם אין המוסכניק משפיב לה את קלינוב מובטח לו שישפח אצלה את שיר-האשכבה.

מה יכול היה הורנונג, מיסכן, לעשות? לערוף? לשרוף? לפגום במעצור-הגי'פ של קלינוב? אמנם בַּרְקס משוחרר קונה סֶקס משוחרר אך חייל משוחרר יודע: רק מי שֶׁרֶץ בין גוויות בַּשדות-קטל מבין את אימת מר המוות, רק מי שחי בַּזְהוּת שאולה (של גומברוביץ') חושש כן מְבַרֶף. יומיים-שלושה נתייסר נוראות, מיטלטל כְּבִיכּוּל בכף-קלע: אמנם שֶׁר'קה היא פִּינְקֶנְה גִיבְצִינְקֶה, זה כן (הינו: דווקא חתיכה הראויה להתכבד בה), אך מה אם יתפסוהו ויימק באיזו קִישָׁלָה בנוסח כלא פֶּאןִיאק הנודע, הוורשאי? רק הדבורים-הזכרים מוכנים לשלם על סטוֹךְ רגעי עם מלפתם בעונש-מוות. רק דפוק-בשיכלו יהרוס את חייו בשעה אחת נְמָהרת של מעט חי-שעה. אך זה שְׁעוֹד יש בה בַּשֶׁר'קה סגריר להט-קיץ אפילו בַּחורף, אין בו פדי לבטל מאסר, וזנונית אחת עוד אין בה להביא את האביב...

אותה עת – מה עושה השטן בַּלהטיו? – נכנס אליו אל המוסך קליינט זה ששמו קלינוב. טופח על שכם, מציע סיגריה, וכל-פולו מין "דוֹבֶז'ה" חייכני ורוחש-טוב. יש לו מחר מין פגישה, הוא אומר, עם קוראיו, בַּטְרָה סאנטה, מין חאלטורה של קולטורה. כלום יואיל פֶּאן הורנונג אחא להציץ בַּגִּיפ של קלינוב, בדיקה שיגרתית לאיכות הבטיחות, שייסע ויחזור בשלום? הורנונג נחנק מעשן הסיגריה, אך לא רק מעשן, גם ממבוכה ולבטי-נפש. מבטיח לעשות הכל (בחור נפלא הוא קלינוב. אז איך שולחים בחור כמוהו להחזיר ציוד?) הוא נזכר בַּנחשית גן-העדן, חמדת תפוחיה, דַּלְמַעֵלָה ודַּלְמַטָה, וחש בו לפתע אימה חשכה משניהם, מן החטא ועונשו. "נִיחָצָה (איני רוצה)", הוא חושב, "שָׁמִי הוא הורנונג ולא קְרִימִינְלֶסְקִי... אפשר שהזידובסקים חרמנים בני חרמנים הם, אך אין הם נוטלים את חייו של אדם רק משום שמאדאם רוצה דם. לא, פֶּאןִי וינטֶרניץ, הורנונג ה-

horny, אפילו הוא להוט מאוד לזלול את פרי-גנף, לא בא לו לארגן לך תאונת-דרכים ספונטאנית. אפילו לא לשם מצנת 'מפני זיקפה תקום'..."

ביום-המחר, בעודו מְחַזק תיברוגתו של גלגל, צצה שר'קה. עברה במיקרה בסביבה, היא רומזת (רומזת ומענטזת) וקפצה לומר שלום. אף שעוד טרם הגיעה תקופת יום-כיפור שמורא יום-הדין בה, חש הורנונג יום-כיפור שלם בלב וגם במוח (אך שם, במיכנסיו, אוי לבושה, שימחת-תורה...) על פורחו הוא חדל לחזק תיברוגתן של אומי הגלגל הפאטאלי, זה הגלגל הרופף שממנו אכן תפתח הרעה. תוך יומיים מעת היתהפכו של הגי'פ מגיעים חוקרי מישטרת-התנועה אל מיסטר הורנונג. הוא מודה ועוזב אך אינו מרוחק ונקרא אחר כבוד לשיבה של מטה בכלא שאטה. כל עת שבתו ב"חד גדיא" אין שר'קה סגריר מבקרת בפלא. מי שנודעה פסלפריטאית מן הבראנו'ה היפה של התרבות המתקדמת, מה לה פתאום פי תתחיל לבקר חוליגאן לא מהוגן שרק יכתים את מוניטין. שימלת השבת של חנה'לה אפשר שתהא מושחרת בשלל גרגרי פחם, אך לא של צ'ש'קה וינטרניץ... בצאתו לחופשי נמצא הורנונג לְמַד פי ה"דונה" היגרה לה לונדונה. מה שאיבדה השירה העברית נתברך בו אלמן עתיר-הון. המארקסיזם שלה מצטמצם, כצפוי, רק לשופינג ב"מארקס אַנְד ספֶנְסֶר". היא תורמת, עם זאת, ל"בני ברידג", "קרן שנורמן" ולקמפיין-ענק של נשות ויצ"ו העליונות.

הורנונג חוזר לקאראסו, נושא לו אשה ומקים עימה בית. כשנולדת עלינה (הלינה) בתו, כבר איננו גומברוביץ', נגמר. מי שפתח דף חדש בחייו אין לו צורך בשום אינקוגניטו. את קלינוב איננו פוגש אבל שמו כמו רודף אותו, צל-רפאים. בראדיו, בעיתון, על לוחות-הפירסום ובטלוויזיה הופך אותו עגל סורר, אוואנגארדי של אז, לחביב המימסד. פרס אחר פרס ניתכים על ספריו, כמו פרספריטי, כמו פרסטיטוציה. "הוא קופץ, כך אומרים, מן השמאל של אתמול לקונצנזוס בו הופך הסוציאליסט לקפוציאליסט". הורנונג איננו נתקל בו שנים, אף פי זה ואף זה תל-אביבים. לוא נתקל בו היה ודאי מת מבושה, אך הוא חי והבושה, אותה פצצה של זמן, עימו. אף דאנקה אשתו, שעלתה לציון בתקופת "עליית גומולקה", איננה יודעת דבר על הגי'פ, על הפלא, על שר'קה סגריר. מה שקבור בכת-העלמין של הארץ הזאת הן טרגדיות. הקומדיות, הפארסות, הדיחילו ורכילו קבורים בליבות החיים. עכשיו, מסתבר מדבריו, ארבעים שנות שתיקה לאחר אותו רעש, נפתח הבאגאז' של פנדורה, יוצאת הגוויה ממטמון הארון. "עליניקה עושה דוקטוראט ברמת-אביב, בליטוריה. על מי, אדוני? חמישה ניחוישים, כמו חמשת ברגי גלגל גי'פ... פלום מבין פאניקה קלינוב פירוש הדבר בשביל גורנישט ובוק שפמוני: גורנישט מרחוב יונפה פינת מידובה, קן'מין'ה, קראקוב? לא רק שיש לי ילדה צברית עם חינוך כמו של ליידי, פניקה, אלא פעם אחת באלפיים שנה יהיה דוקטור במשפחה..."

הוא עצר בדבריו, מתנשם בכבודות, ומתחזק זיעתו במיטפת. פסק-הזמן נתארך לשתיקה מביכה, משום כך גם המשיך: "היא חוקרת עליך כל פרט, אדון קלינוב. אתמול, עם דמעות בעיניים, הביאה הביתה המון צילומי פוטוסטאט של יומן מישטרתי. 'אבא', אמרה לי, 'תראה מה מצאתי פתאום ב'גנזים', ברחוב קפלן: חומר ישן מלפני ארבעים שנות אבק אבל 'סקופ' אמיתי. ביריון אחד, חלאת-אדם, פושטאק בשם וְלֵאדָק גומברוביץ', תיכנן התנקשות בסופר הגדול בשביל קורבן אחת, פולנית'..." הוא שאף בפראות גל-אוויר אל חזהו ותיכף הוסיף, כקודח: "ניסיתי, כמו חניוק, להרגיע אותה, אבל היא – אינתיפאדה שלמה. 'למה נתנו לגומברוביץ' הזה רק תקופת-הבראה בבית-סוהר? פדור-הרגעה של תשעה מילימטר הייתי נותנת לו, ליניץ'. הלא קלינוב זה לא איש פרטי, זה תרבות ישראל, מונומנט, שמורת-טבע. לוא נפל לי אותו מתנקש ליידיים ספק אם היה יוצא חי'... מאז, כבר שבעה ימים נטו אני מסתובב, אדון קלינוב, כמו פלב. מול המישרד המבריק שלך, מול המצפונצ'יק השמוציק שלי. אם היו לי פליות אז הייתי אומר: המוסר-פליות עושה לי יום-כיפור, מגיש לי קונטו. רק שאין לי פליות וגם זמן לא נשאר לי, מצאו אצלי, נעבעך, גידול... למה מסריח אצלי מהפה? למה יש לי בכיס בקבוק ויסקי. למה ויסקי? בשביל שיהיו לי ביצים להגיד לך, קלינוב: סליחה... מן ההם, הגרמנים, ג'נקויה בוז'ו, לא נבהלתי. ומזה: 'תסלח לי, קלינוב' – פחד-מוות, דער טויט שרעק... עכשיו, שהערב נכנס יום-כיפור, גם אני, זאת אומרת, נכנסתי. לקחתי אוויר ונשפעת: היום מנקים את השמוץ מהלב. רימיהו הורנונג חי אולי כמו פוץ, כמו וילדע תה, אבל מה שתלוי בו, בשוואנץ הזקן – הוא

ימות, פּאַנְיָה קלינוב, כמו **מְעַנְטֶש**. אָם עכשיו אני רועד, ממש עושה בְּמִיכְנַסִּים, זה לא מהפּאַרקִינְסוֹן-שְׂמֵאַרְקִינְסוֹן, זה מהפּחד שלא תסלח..."

קלינוב שלף ממגירת-שולחנו בקבוק "סמירנוף", הציג כוסותיים. "אסלח רק בתנאי", סח, וקן-אולטימאטום הדוק כמו נמתח בין שפתיו.

- "איזה תנאי?" שאל הורנונג, נכון לכל רע, כנחקר במרתף אינקוויזיציה.

- "תנאי אחד ויחיד", סינן קלינוב בשקט, פותח את פקק-הבקבוק.

- "אוקיי", נהם הורנונג, מובס, "מה התנאי?"

- "שתגיד לי כמו גבר אל גבר", קלינוב מזג את הדרינק באותה דייקנות בה כתב את ספריו.

- "מה להגיד?"

- "בעניין אותה שר'קה סגריר", שאל קלינוב, נינוח, "גם בְּמִיטָה היא היתה דילטאנטית כזאת, או

שָׂרָק בְּשִׁירִים?"

הורנונג ריווח בשתי אצבעות את מיפתח-צווארונו, שאף רוח, "לא יכול להשוות, אדון קלינוב,"

מילמל, "בְּשִׁבִיל זה צריך להיות מומחה בְּ שִׂי הַמְקְצוּעוֹת..."